

Трудъ, смъртъ и болестъ.

Приказка отъ Л. Толстой.

Патагонцитѣ иматъ такова прѣдание:

— Богъ сътворилъ хората отначало тѣй, че не имъ било нужно да се трудятъ. Тѣ не се нуждаели нито отъ жилище, нито отъ дрехи, нито отъ храна. И всички живѣли до сто години, и не познавали никакви болести.

Минало врѣме. Пожелалъ Богъ да види, какъ живѣятъ хората. И видѣлъ той, че, вмѣсто да се радватъ на живота си, всѣки гледалъ за себе си: карали се помежду си и проклинали живота.

Тогава Богъ казалъ: „Това е затуй, че тѣ живѣятъ раздѣлени, всѣки за себе си“. Той наредилъ, щото всички хора да се трудятъ. За да не умратъ отъ студъ и гладъ, трѣбвало да си строятъ жилища, да обработватъ земята и да си шиятъ дрехи.

„Трудътъ ще ги съедини“ — помислилъ той, — „не може единъ човѣкъ да сѣче дърва, и да гради, да оре и да сѣе, да жъне и вършѣе, да тѣче и шие дрѣхи. Тѣ трѣбва да разбератъ, че колкото по-дружно заживѣятъ, толкова по-спорна ще имъ бжде работата, толкова по-добрѣ ще живѣятъ, и това ще ги сплоти“.

Минало още врѣме. Богъ пакъ дошелъ да види, какъ живѣятъ хората и дали сега се радватъ на живота си.

Ала сега хората живѣли по-лошо, отколкото по-рано. Видѣлъ той, че всички се трудѣли — друго-яче не могло — ала не всички наедно, ами на групи. Всѣка група се мжчала да отнеме работата на друга група. Всички си прѣчили единъ на други, губили и врѣме, и сили, да се борятъ помежду си, и на всички било злѣ.

Видѣлъ Богъ, че и това срѣдство не помогнало. Тогава той наредилъ хората да умиратъ на всѣко врѣме, никой да не знае часа на своята смъртъ.